

Sygnatura akt XI C 1606/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 27 maja 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Małecka

Protokolant: Agnieszka Łuciów

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2014 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa P.. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.
przeciwko K. M.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. ustala, iż koszty postępowania ponosi strona powodowa.

Sygn. akt XI C 1606/13

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym dnia 3 lipca 2013 r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie strona powodowa (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. domagała się zasądzenia od pozwanej K. M. kwoty 1.927,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 3 lipca 2013 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia na swoją rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, iż nabyła w dniu 13 czerwca 2012 r. w drodze przelewu wierzytelności od (...) Bank (...) S.A. wierzytelność wobec pozwanej z tytułu niespłaconego kredytu.

Postanowieniem z dnia 4 października 2013 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie sprawy Sądowi Rejonowemu dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu wobec stwierdzenia podstaw do wydania nakazu zapłaty.

Pozwana K. M. na rozprawie w dniu 30 stycznia 2014 r. wniosła o oddalenie powództwa podnosząc zarzut przedawnienia.

W piśmie z dnia 20 lutego 2014 r. strona powodowa cofnęła powództwo bez zrzeczenia się roszczenia.

Pozwana K. M. poinformowała w piśmie z dnia 18 marca 2014 r. podała, że nie wyraża zgody na cofnięcie powództwa bez zrzeczenia się roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 13 czerwca 2012 r. została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności, której stronami były: (...) Bank (...) S.A. i (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W., na mocy której bank sprzedał funduszowi wierzytelności.

Umowa ta obejmowała między innymi wierzytelność (...) Bank (...) S.A. wobec K. M. w wysokości 1.818,58 zł wynikającą z umowy z dnia 27 października 2006 r.

/dowód: 1. umowa z dnia 13.06.2012 r. – k. 130-15,

2. częściowy wykaz wierzytelności – k. 12/

Dnia 6 listopada 2013 r. sporządzono zawiadomienie skierowane do K. M., a zawierające informację do zawarcia umowy przelewu wierzytelności między (...) Bank (...) S.A. a (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. i wezwanie do zapłaty kwoty 1.818,58 zł.

/dowód: pismo z dnia 6.11.2013 r. – k. 110/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, ponieważ strona powodowa (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. nie wykazała istnienia zobowiązania, jego wymiaru i wymagalności, a pozwana K. M. domagała się oddalenia powództwo podnosząc zarzut przedawnienia.

W pierwszej kolejności należy przytoczyć art. 509 § 1 k.c., zgodnie z którym wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2 art. 509 k.c.). Na skutek przelewu wierzytelność cedenta (dotychczasowego wierzyciela) przechodzi na cesjonariusza (nabywcę wierzytelności) w takim stanie, w jakim dotychczas istniała. Zasadniczo cesja nie wpływa na kształt wierzytelności, zmienia się jedynie podmiot uprawniony do żądania świadczenia.

W przekonaniu sądu orzekającego dokonanie umowy przelewu wierzytelności nie jest wystarczającym dowodem na istnienie wierzytelności, a zwłaszcza na realne wykonanie świadczenia przez pierwotnego wierzyciela, skutkującego obowiązkiem zapłaty ze jego spełnienie. Teoretycznie możliwe jest bowiem przeniesienie wierzytelności nieistniejącej, czy takiej która nie przysługuje zbywcy. Konsekwencje prawne takiej sytuacji reguluje przepis art. 516 k.c., zgodnie z którym zbywca wierzytelności ponosi względem nabywcy odpowiedzialność za to, że wierzytelność mu przysługuje.

Sąd uznał, że strona powodowa nie udźwignęła ciężaru udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne. Podkreślić przy czym trzeba, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (wyrok SN z dnia 22.11.2001 r., sygn. I PKN 660/00, publ. Wokanda 2002/7-8/44). Zgodnie z art. 232 k.p.c. obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony a w myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Oznacza to, że ten, kto powołuje się na przysługujące mu prawo, występując z żądaniem obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądania. Chodzi tu o fakty, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wykazujące istnienie prawa.

Zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontrydiktoryjności sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok SN z dnia 17.12.1996 r., sygn. I CKU 45/96, publ. OSNC 1997/6-7/76). Dopuszczenie dowodu z urzędu jest co do zasady prawem a nie obowiązkiem sądu. W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez strony nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów.

Wobec powyższego i w myśl art. 232 k.p.c. to strona powodowa była obowiązana wskazać dowody dla stwierdzenia faktu zasadności obciążenia pozwanego należnościami wynikającymi ze wskazanej w pozwie umowy kredytu i powinna liczyć się z negatywnymi konsekwencjami jego nieudowodnienia w postaci oddalenia powództwa.

Nie przedstawiając umowy czy regulaminu udzielania świadczeń, ani nawet nie powołując się na wynikające z takich dokumentów postanowienia, strona powodowa nie wykazała źródła zobowiązania do zapłaty przez pozwaną kwoty 1.927,20 zł. Nie dołączono nawet umowy z dnia 27 października 2006 r., o której mowa w wykazie wierzytelności.

Pozwana podniosła zarzut przedawnienia. Stosownie do art. 117 § 2 k.c. ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie o charakterze majątkowym, po upływie terminu przedawnienia może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Zgodnie z art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata. W przypadku umowy o kredyt brak jest przepisów szczególnych, które regulowałyby odmiennie termin przedawnienia, dlatego zastosowanie w niniejszej sprawie ma termin wskazany w art. 118 k.c. Nie ulega wątpliwości, że kredyt został udzielony przez kredytodawcę, w związku z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą, dlatego termin przedawnienia wynosi trzy lata. Zgodnie z art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Zgodnie z poglądami wyrażanymi w doktrynie i w orzecznictwie sądów wymagalność jest to stan, w którym wierzyciel ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności, przy czym chodzi tu o stan o charakterze obiektywnym, który ma swój początek w momencie uaktywnienia się wierzytelności - stanowi to początek biegu przedawnienia. W niniejszej sprawie pozwana podała, że w 2006 r. zawarła umowę kredytu, która miała być spłacona w ciągu 2 lat. Strona pozwana wskazała wprawdzie w dokumencie częściowego wykazu wierzytelności, iż data płatności przedmiotowego zobowiązania to dzień 13 czerwca 2012 r., lecz nie zostały wskazane podstawy faktyczne takiego ustalenia. Przyjąć trzeba, że bieg przedawnienia rozpoczął się w dniu 13 czerwca 2008 r. (dwa lata po zawarciu umowy kredytu). Bieg trzyletniego terminu przedawnienia roszczeń o zwrot rat udzielonego pozwanemu kredytu upłynął najpóźniej w dniu 13 czerwca 2011 r.

Na skutek przelewu wierzytelność cedenta (dotychczasowego wierzyciela) przechodzi na cesjonariusza (nabywcę wierzytelności) w takim stanie, w jakim dotychczas istniała. Zasadniczo cesja nie wpływa na kształt wierzytelności, zmienia się jedynie podmiot uprawniony do żądania świadczenia. Dlatego też zmiana wierzyciela nie wpływa na bieg przedawnienia roszczenia, w szczególności nie jest okolicznością powodującą przerwanie czy zawieszenie biegu przedawnienia.

Strona powodowa złożyła pozew w dniu 3 lipca 2013 r. W związku z upływem terminu przedawnienia roszczenie strony powodowej wobec pozwanej z tytułu kredytu przedawniło się. W związku z przedawnieniem należności głównej z tytułu umowy kredytu przedawnieniu uległy także należne odsetki od kwoty udzielonego kredytu, które przedawniają się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego (por. uchwała 7 sędziów SN z dnia 26.01.2005 r., III CZP 42/04, publik. OSNC 2005/9/149).

Strona powodowa, mimo powiadomienia jej w dniu 12 lutego 2012 r. o zgłoszonym zarzucie przedawnienia nie zajęła stanowiska w tym przedmiocie, nie wykazała również, aby doszło do przerwania w jakikolwiek sposób biegu terminu przedawnienia.

Wprawdzie strona pozwana cofnęła pozew bez zrzeczenia się roszczenia, lecz wobec nie wyrażenia przez pozwaną zgody na takie cofnięcie pozwu zachodziła potrzeba prowadzenia postępowania i wydania orzeczenia. W myśl art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty aż do wydania wyroku za zgodą pozwanego, jeżeli z cofnięciem pozwu nie jest połączone zrzeczenie się roszczenia. Cofnięcie nie jest skuteczne, ponieważ pozwana nie wyraziła zgody na cofnięcie pozwu.

Z uwagi na powyższe sąd oddalił powództwo orzekając jak w punkcie I wyroku.

Orzeczenie o kosztach w punkcie II zostało oparte o przepis art. 98 k.p.c., który nakłada na stronę przegrywającą obowiązek zwrotu przeciwnikowi kosztów celowej obrony i dochodzenia praw, statuując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Sąd nie obciążył strony powodowej kosztami postępowania z uwagi na fakt, iż pozwana nie zgłosiła, by poniósł jakiegokolwiek koszty związane z postępowaniem.

Z tych względów sąd orzekł jak w wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce środków odwoławczych;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi strony powodowej bez pouczenia;
3. kalendarz 14 dni.